

Prostor pro skřítky

Klíčící zvědavost, obdivuhodný růst, tajemství lidského poupěte, rozkvetlý úsměv batolete...
Taky jste si všimli zahradnické mluvy okolo našich ratolestí? Že by byly také přírodnina?

- Lenka Hřibová, foto: archiv autorky a Miroslava Strakatá

Jak připomínal už Komenský: Dobrý vychovatel by si měl vzít příklad ze zahradníka. Toho taky nenapadne tahat rostlinku za děložní lístky na světlo Boží, ale trpělivě a pokorně obdělává půdu a čeká na přirozený běh věcí. Leč od metafor zpět k blátivé realitě.

Ptám se: Je „bláta kus“ vhodný a potřebný výchovný prostředek? Odpovídám: Ano.

ASI SE SHODNEME, ŽE DĚTSTVÍ SE RADIKÁLNĚ PROMĚNILO. Děti 21. století žijí docela jinou zkušenost než my, jejich rodiče. Příklady současných trendů: Všude kolem plastové hračky. Kovový či skleněný nábytek. Obrazovky, ovladače, technika.auta. Často sterilně čisto.

Kde zůstaly vůně, chutě a zvuky přírodního světa? Sáhne si do svědomí – jak často naše

děti zažívají hebkost mechu, šimrání trávy, mazlavost hlíny či pichlavost jehličí? V betonových kulisách měst jsou zelené plochy bohužel často degradovány na psí záchody. Anonymita a kouty plné odpadků děsí. Ale ani dětské hřiště s asfaltovými cestičkami, anglickým trávníkem a certifikovanými herními prvky není pro děti to pravé ořechové! Na někdy až varující stav reaguje např. hnutí lesních mateřských